

Homilie vesperdienst Tuinfeest aartsbisdom Mechelen-Brussel 09.09.22

Vrienden,

Het zijn zeer sterke woorden van Paulus die we vandaag horen in zijn brief aan de Korinthiërs (9, 16-19). Zeer geëngageerd en zeer persoonlijk. Je voelt zo zijn gedrevenheid voor de verkondiging van het Evangelie. *Ce sont vraiment des paroles très fortes que nous entendons aujourd'hui de Paul. Des paroles très engagées et très personnelles. Tellement passionné pour annoncer l'Évangile.*

Twee zaken zegt hij ons.

Eerst en vooral dat dit voor hem geen reden is om te roemen op zichzelf. Sinds hij Christus heeft ontmoet kan hij niet anders. Wat hem is overkomen, wil hij met anderen delen. *C'est la première chose qu'il nous dit : ce que le Christ signifie pour moi, je dois le partager avec d'autres. Je ne peux pas faire autrement. Malheur à moi si je ne le faisais pas.*

En het tweede wat hij zegt is dit: ik trek daar geen enkel voordeel uit voor mezelf. Ik ben niet zelf de initiatiefnemer. Het is een opdracht die mij is toevertrouwd. *C'est la deuxième chose qu'il dit: ce n'est pas moi qui prends l'initiative. C'est le Seigneur qui m'a choisi. Je ne cherche aucun avantage, aucun profit. Je le fais pour Lui.*

Vrienden, dat alles geldt ook van ons. Ook vandaag is de Kerk en elk van ons geroepen om het Evangelie van Gods liefde bekend te maken. We moeten ons niet afvragen: Moeten we dat vandaag nog wel doen of kunnen we dat in de huidige samenleving? We kunnen niet anders. Juist daarvoor heeft God de Kerk nodig. Wee ons en de Kerk als we het niet doen. *Oui, ce que Paul dit vaut aussi pour l'Église d'aujourd'hui et pour nous tous. Est-ce que nous devons et est-ce que nous pouvons annoncer l'Évangile dans notre société actuelle ? Malheur à nous si nous le faisons pas. C'est la raison d'être de l'Église. Nous sommes tous disciples missionnaires.*

Toch is er een verschil tussen Paulus en ons. In Paulus' tijd was het Evangelie een nieuw geluid. De Kerk stond aan haar begin. Wij leven in een post-christelijke cultuur. We leven niet meer in een homogeen christelijke samenleving. *Oui, notre situation n'est pas celle de Paul. Avec Paul l'Église était à ses débuts. Nous vivons dans une culture qui a été chrétienne. Nous vivons dans une société pluraliste.*

Ook voor ons is de vraag niet of wij het Evangelie moeten verkondigen. We kunnen niet anders. De vraag is wel: Hoe? Concreet: Hoe verkondigen in een cultuur die gebaseerd is op het respect en de eerbied voor elke overtuiging? Elke vorm van proselitisme en bekeringsijver zal dus moeten vermeden worden. *C'est vraiment pour nous la question cruciale: Comment être présent comme Église et annoncer l'Évangile dans une culture où la valeur fondamentale est précisément le respect de l'autre de quelque conviction qu'il soit. Toute forme de prosélytisme est exclu.*

Het is hier niet het moment om daar verder op in te gaan. Ik zou jullie alleen dit ene op het hart willen drukken. In uw pastorale verantwoordelijkheid komen jullie in contact met veel mensen, om welke reden dan ook. Hecht groot belang aan die ontmoetingen. Ontvang de

mensen goed. Het zijn medemensen, geen klanten. En jullie zijn geen religieuze functionarissen. Tracht niet onmiddellijk te bekeren. Maar ontmoet mensen. Luister naar hen. Interesseer je in hen. Het is de ervaring van Charles de Foucauld geweest, hij die leefde te midden van een moslimgemeenschap: het is pas in de ontmoeting en de vriendschap, vol eerbied voor de ander, dat het woord van het Evangelie kan oplichten. Naar wereldse normen heeft hij geen succes gehad. Maar hij heeft gezaaid. Het is alleen God die oogst.

C'est cela que je voudrais vous demander. Croyez en l'importance des rencontres. Ceux qui viennent frapper à la porte de l'Eglise, pour n'importe quelle raison, accueillez-les de tout cœur. Ce ne sont pas des clients et vous n'êtes pas des fonctionnaires. N'essayez pas tout de suite de les faire changer de conviction. Entrez en contact avec eux ; rencontrez-les. Ecoutez-les, ils ont eux aussi quelque chose à dire. La Première Epître de Pierre le dit si bien : rendez raison de l'espérance qui est en vous, à quiconque vous le demande, mais « *faites-le avec douceur et respect* ». "Met eerbied en zachtheid: voor elkaar en voor allen tot wie we gezonden zijn". Dat is de weg synodale weg, de weg die we samen mogen gaan.

Jozef kardinaal De Kesel
Archevêque de Malines-Bruxelles